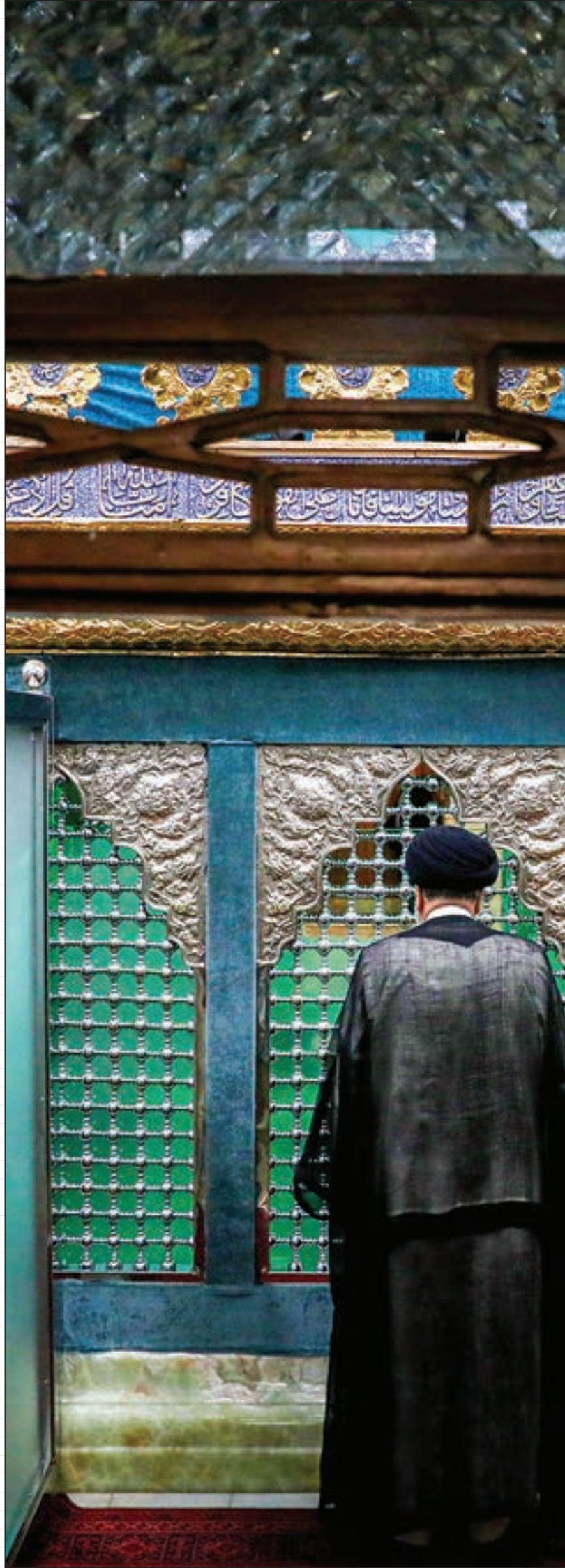

توسل ایشان در حرمین را از نزدیک دیدم. باور و اعتقاد ایشان به اهل بیت علیهم السلام، فقط در حد اندیشه و نظر نبود؛ عملی بود، عینی و زنده.

ایشان برنامه‌های معنوی ثابتی داشتند؛ روزه هفتگی، دعای توسل، نافله شب، روزه‌های مستحبی به ویژه در ماه‌های رجب و شعبان. حتی در دوران کرونا که بسیاری از مجالس تعطیل شده بود، روزه‌های چهار پنج نفره ایشان در دفتر یا منزلش ادامه داشت.

در این مجالس، اخلاص ایشان روشن و بی‌پیرایه بود. در جایی که تظاهر جایی ندارد، وقتی کسی مجلس روزه را حتی با جمعی اندک و در سخت‌ترین شرایط تعطیل نمی‌کند، این نشانه باور و ارادت حقیقی است.

در همه احوال، ایشان اهل دعا، اهل توکل و اهل توسل بودند. نافله شب، ذکرها، دعا‌های جمعه و زیاراتشان در سفرها نمونه‌ای از این ارتباط عمیق با عالم معنا بود. بارها دیدیم که اگر صبح جمعه پروازی داشتیم، ایشان در پرواز دعای ندبه می‌خواندند؛ اگر عصر جمعه باز می‌گشتیم، دعای سمات راقرائت می‌کردند.

این چنین است که خدا به چنین انسانی عزت می‌دهد. شهید رئیسی خدا باور بود؛ اهل توکل، اهل توسل، و از جان و دل معتقد به اهل بیت علیهم السلام.

رابطه آیت الله رئیسی با رهبر انقلاب صرفاً اداری بود یا فراتر از آن، ریشه در اعتقاد قلبی داشت؟ در تصمیم‌گیری‌های حساس، چطور از رهنمودهای رهبری بهره می‌گرفت؟

در نگاه ایشان به رهبری نیز، اعتقاد به ولایت مطلقه فقیه فقط یک باور سیاسی نبود، بلکه نایب امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف را از عمق وجود باور داشت و نسبت به مقام ولایت فقیه، عشق می‌ورزید. اگر می‌گفت «من سربازم»، از آن رو بود که ولایت را متصل به نیابت خاص حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف می‌دانست. همین باور، ایشان را مطیع محض و عاشق واقعی ولایت کرده بود.

از نزدیک شاهد تشریف بسیاری از بزرگان، علما و مراجع عظام تقلید به حرم رضوی بودم، به جرات می‌گویم که زیارت شهید رئیسی در میان همه آن بزرگان، زلال‌تر، عاشقانه‌تر و خاص‌تر بود. زیارتی با اشک، با حوصله، با تضرع و با حضور کامل قلبی